Prima instanță: Judecătoria Hîncești (sediul Ialoveni) judecător: Natalia Doroftei
Dosarul nr. 2r-1081/24
2-20098808-02-2r-02042024

D E C I Z I E
Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

21 noiembrie 2024

în componența:
Preşedintele şedinţei, judecător: Ana Panov
Judecători: Natalia Mămăligă şi Ala Malîi

examinând recursul declarat de către avocatul Sorochin Iuri în interesele lui *****, împotriva încheierii judecătorului Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 11 martie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către ***** către ***** privind partajarea averii comune în devălmășie și constatarea îmbunătorilor aduse imobilului,

c o n s t a t ă:

Pretențiile reclamantului.

La data de 14 august 2020 *****, reprezentat de avocatul Sorochin Iuri, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ***** privind partajarea averii comune în devălmășie și constatarea îmbunătorilor aduse imobilului (f.d.3-4 vol.I).

La 06.07.2023, prin intermediul PIGD, cererea de chemare în judecată a fost repartizată, în mod automat-aleatoriu, judecătorului Natalia Doroftei (f.d.243 vol.I).

Prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din data de 14 septembrie 2023, a fost constatată competența Judecătoriei Hîncești la judecarea cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată a lui ***** către ***** privind partajarea averii comune în devălmășie și constatarea îmbunătorilor aduse imobilului (f.d.6-8 vol.II).

La data de 14 ianuarie 2024, prin intermediul poștei electronice a instanței, avocatul Sorochin Iuri, reprezentantul reclamantului *****, a depus o cerere privind asigurarea acțiunii.

În motivarea cererii, avocatul Sorochin Iuri, reprezentantul reclamantului ***** a invocat că, asigurarea acţiunii este prevăzută de CPC ca şi un drept

procesual al reclamantului, care este în același timp şi parte componentă din Accesul la Justiţie. Prin aplicarea măsurilor de asigurarea se asigură eficiența justiției privind păstrarea situației existente între părțile procesului până la pronunțarea actului judecătoresc definitiv, inclusiv se exclude riscul dificultăților care ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, ori în cazul respectiv pârâtul poate sa vândă careva bunuri (cum ar fi mobilier, tehnica de bucătărie, aparate de uz casnic, TV si electrocasnice, laptop-uri si echipamente IT, scute electrice si grădină, produse pentru copii și altele).

A menționat că, pârâta a vândut mai multe bunuri imobile cum ar fi apartamente, iar posibila admiterea acțiunii nu va fi executată, deoarece toate bunurile vor fi vândute.

A relatat că, pârâta prezinta niște documente de proveniență dubioasa, ca și cum un alt cetățean Elveţian Vogcli Hans-Peter a dat un împrumut, care ulterior prin contractul de donaţie a donat lui Ochsner N., 300 000 EUR, ce pune sub pericol păstrarea unui echilibru în dosar.

Consideră că în situația respectivă, pârâtul abuziv se folosește de careva drepturi, ce ar discrimina reclamantul prin acțiunile sale, prin care interzice de a se folosi de drept recunoscut în Constituţia RM atât de CtEDO (proprietatea), or, acțiunile pârâtului sunt arbitrare, neavând nici un suport juridic sau moral.

A indicat că, situația data creează un obstacol per ansamblu, reieșind din faptul, ca reclamantul este limitat in coraportul cu pârâtul (limba, rasa, naţionalitatea ect.), iar situaţia creata atinge grav drepturile acestora, ținând cont si de situaţia pandemica cu care s-a ciocnit tot globul pământesc.

A susținut că astfel la examinarea cererii privind asigurarea acțiunii, judecătorul stabilește necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea acțiunii este un mijloc eficient de protecție a drepturilor participanților la proces şi nu încalc drepturile şi interesele acestora, deoarece măsura de asigurare se aplică doar până la soluționarea pricinii în fond.

A relatat că, ținând cont că motivele indicate de reclamant în vederea asigurării acțiunii, consideră că au fost justificate şi probate, fiind menționat scopul cererii de asigurare, or în asemenea caz în vederea excluderii pe viitor a dificultăților care ar putea face imposibil executarea hotărârii judecătorești, în cazul admiterii acțiunii, menținerea măsurilor de asigurare a acțiunii este necesară.

La fel, a menționat că admiterea cererii, ar crea un echilibrul între reclamant şi pârât până la emiterea unei hotărâri judecătorești definitive şi irevocabile. Respectiv, în consecință, instanța de judecata trebuie sa aplice legea în apărare drepturilor reclamantului, dar nu in baza unor tratări discriminatorii. Mai mult ca atât. situația data creează un spectru negativ, psihologic asupra reclamantului. care in mod dramatic se va reflecta asupra conduitei, moralei si dezvoltării acestora iar consecința impactul negativ la care este supus reclamantul la momentul de față,

impune ca instanța de judecata sa emită o încheierea favorabila asupra solicitării date.

Astfel, solicită aplicarea sechestrului pe bunurile mobile, imobile și mijloacele bănești, bijuteriile personale de preț și altor obiecte de lux care au fost dobândite în căsătoria dintre părți, înregistrate pe numele pârâtei, în sumă de 2 727 617,5 lei; executorul judecătoresc să inventarieze toate bunurile imobile, mobile și mijloacele bănești dobândite pe numele Nadejdei Ochsner din momentul încheierii căsătoriei și pînă la moment; a pune în sarcina executorului judecătoresc în cazul limitării dreptului de a face inventarierea, să fie autorizată pătrunderea forțată în bunurile mobile și imobile; aplicarea sechestrului asupra patrimoniului companiei „Ochsner" SRL, IDNO 1014600031989, cu sediul în r. Ialoveni s. Suruceni, data înregistrării 18.09.2014, capital social 1000 lei.

Poziția instanței de fond.

Prin încheierea judecătorului Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 11 martie 2024, cererea de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii înaintată de către avocatul Sorochin Iuri în interesele lui *****, a fost respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că partea reclamantă nu a demonstrat necesitatea instituirii măsurilor de asigurare a acțiunii, cum nici nu a demonstrat existența riscului real, că în cazul neaplicării măsurilor cerute nu va fi posibil de executat eventuala hotărârii de judecată pronunțată în actuala pricină.

Solicitarea recurentului.

Invocând ilegalitatea acestei încheieri, la data de 27 martie 2024, avocatul Sorochin Iuri în interesele lui *****, a declarat recurs, solicitând instanței admiterea recursului, casarea încheierii recurate, cu pronunțarea unei noi decizii sub formă de încheiere, prin care demersul privind asigurarea acțiunii să fie admis în sensul formulat.

Argumentele părților.

În motivarea cererii de recurs, reprezentantul recurentului, a indicat că, încheierea judecătorului primei instanțe este neîntemeiată și urmează a fi casată pe motiv că, nu au fost constatate şi elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii.

De asemene, în susținerea recursului, partea recurentă a reiterat circumstanțele de fapt și de drept indicate în cererea cu privire la asigurarea acțiunii înaintată în instanța de fond.

Suplimentar, relatează partea recurentă că, prin neasigurarea acţiunii şi neaplicarea art. 174 - 176 din Codul de procedură civilă, instanţa a pus în pericol eficienţa justiţiei privind păstrarea situaţiei existente între părţile procesului pînă la pronunţarea actului judecătoresc, inclusiv riscul emiterii unor acte juridice şi survenirii unor acte dificultăţi care pot face imposibilă executarea hotărârii

judecătoreşti. Aplicarea măsurilor de asigurarea se asigură eficienţa justiţiei privind păstrarea situatiei existente între pârţile procesului până la pronunţarea actului judecătoresc definitiv, inclusiv se exclude riscul dificultăţilor care ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti, or în cazul dat pârâtul poate să vândă careva bunuri (cum ar fi mobilier, tehnica de bucătărie, aparate de uz casnic, TV si electrocasnice, laptopuri și echipamente IT, scule electrice și grădină, produse pentru copii și altele).

La fel, susține ca neîntemeiat argumentul instanţei de fond precum că, cerere poartă un caracter formal și nu se bazează pe un suport probatoriu, or la cererea de chemare in judecata este prezentat cît contractul de donaţie efectuat de către fratele Antonii Andrei, ordonanţa procurorii lui prin care ultimul confirma faptul ea intimata pana la căsătorie nu avea care va bunuri, iar prin persoanele interpuse (fratele) a scos din bunurile comune în devălmăşie și a transformat in bunurile sale prin persoanele apropiate (or Antonii Andrei a dat declaraţii la faza de urmărirea penala) atît si raportul de evaluarea a bunului imobile care a fost comandatde către *****.

Susține partea recurentă că, în cazul neaplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, ar duce inclusiv la imposibilitatea sau tergiversarea executării hotărârii judecătorești și, respectiv, la cauzarea unui prejudiciu recurentului, or, pârâta a vândut mai multe bunuri imobile cum ar fi apartamente, iar posibila admiterea acțiunii nu va fi executată, deoarece toate bunurile vor fi vândute.

Notează că potrivit legislaţiei naţionale, dreptul reclamantului de proprietate este garantat de Constituţia RM, de a avea speranţa ca el fiind cetăţeanul altui stat nu va fi discriminat fată de cetăţeanul RM cum este pârâtul.

Indică că pârâta abuziv se foloseşte de careva drepturi, ce ar discrimina reclamantul prin acţiunile sale, prin care interzice de a se folosi de drept recunoscut în Constituţia RM atât de CtEDO (proprietatea), or acţiunile pârâtului sunt arbitrare, neavând nici un suport juridic sau moral.

Remarcă că pentru obţinerea efectului spontan şi imediat al asigurării acţiunii este necesară asigurarea acţiunii din oficiu, iar fiind aplicată măsura de asigurare, această încheiere urmează a fi remisă executorului judecătoresc, care la rândul său în procedura de executarea a măsurii de asigurare va identifica toate bunurile care stau la baza partajării averii comune.

Avocatul Sorochin Iuri în interesele recurentului ***** a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a încheierii recurate, cu emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de asigurare a acțiunii

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile, calculat de la data comunicării încheierii

După cum s-a indicat anterior, avocatul Sorochin Iuri în interesele recurentului *****, a declarat recurs la 27 martie 2024, împotriva încheierii Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 11 martie 2024. Astfel, Colegiul atestă recursul ca fiind declarat în termen.

Cadrul legal pertinent aplicabil speței.

Conform prevederilor art. 423 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanţă poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părţi şi de ceilalţi participanţi la proces în cazurile prevăzute de prezentul Cod şi de alte Legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfăşurarea de mai departe a procesului. La fel, potrivit art. 181 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii poate fi atacată cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curțile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform prevederilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În corespundere cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea atacată.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanţilor la proces judecătorul sau instanţa poate lua măsuri de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. 175 Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor

specificate la art. 174 Cod de procedură civilă, fiind admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii, dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

Starea de fapt și circumstanțele pricinii. Aprecierea instanței de recurs.

După cum s-a indicat, reclamantul *****, reprezentat de avocatul Sorochin Iuri, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ***** privind partajarea averii comune în devălmășie și constatarea îmbunătorilor aduse imobilului (f.d.3-4 vol.I).

La 06.07.2023, prin intermediul PIGD, cererea de chemare în judecată a fost repartizată, în mod automat-aleatoriu, judecătorului Natalia Doroftei (f.d.243 vol.I).

Prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din data de 14 septembrie 2023, a fost constatată competența Judecătoriei Hîncești la judecarea cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată a lui ***** către ***** privind partajarea averii comune în devălmășie și constatarea îmbunătorilor aduse imobilului (f.d.6-8 vol.II).

La data de 14 ianuarie 2024, prin intermediul poștei electronice a instanței, avocatul Sorochin Iuri, reprezentantul reclamantului *****, a depus o cerere privind asigurarea acțiunii, solicitînd aplicarea sechestrului pe bunurile mobile, imobile și mijloacele bănești, bijuteriile personale de preț și altor obiecte de lux care au fost dobândite în căsătoria dintre părți, înregistrate pe numele pârâtei, în sumă de 2 727 617,5 lei; executorul judecătoresc să inventarieze toate bunurile imobile, mobile și mijloacele bănești dobândite pe numele Nadejdei Ochsner din momentul încheierii căsătoriei și pînă la moment; a pune în sarcina executorului judecătoresc în cazul limitării dreptului de a face inventarierea, să fie autorizată pătrunderea forțată în bunurile mobile și imobile; aplicarea sechestrului asupra patrimoniului companiei „Ochsner” SRL, IDNO 1014600031989, cu sediul în r. Ialoveni s. Suruceni, data înregistrării 18.09.2014, capital social 1000 lei.

Prin încheierea judecătorului Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 11 martie 2024, cererea de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii înaintată de către avocatul Sorochin Iuri în interesele lui *****, a fost respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că cererea depusă cu privire la aplicarea sechestrului, nu se încadrează în temeiul articolelor 174-175 din Codul de procedură civilă. Or, la caz, s-au înaintat cerinţe de asigurare fără a justifica existenţa eventualelor dificultăţi judecătoreşti sau a faptului că neaplicarea acestora ar face imposibilă executarea actului judecătoresc final, or măsura asiguratorie, în limita valorii acesteia, bunurile ale pîrîtului, nu corespunde scopului asigurării acţiunii prevăzute de art. 174 CPC.

Invocând ilegalitatea acestei încheieri, la data de 27 martie 2024, avocatul Sorochin Iuri în interesele lui *****, a declarat recurs, a declarat recurs, solicitând

admiterea recursului, casarea integrală a încheierii atacate cu soluționarea problemei în fond, prin admiterea cerinței de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii solicitate de partea reclamantă.

Colegiul atestă despre corectitudinea și legalitatea soluției date de prima instanță. Or, după cum a fost indicat anterior, conformitate cu prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 118 coroborat cu art. 121 Cod de procedură civilă, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptului, că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de partea interesată ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

La capitolul respectiv Colegiul accentuează, că unicul motiv pentru care pot fi aplicate măsurile de asigurare a acțiunii este riscul de a nu fi executată eventuala hotărâre judecătorească pronunțată la acțiunea înaintată de partea reclamantă.

În circumstanțele descrise Colegiul atestă, că instanța de fond corect a concluzionat despre netemeinicia cerinței privind asigurarea acțiunii, deoarece lipsesc dovezi care să demonstreze riscul neexecutării eventualei hotărâri judecătorești.

La fel Colegiul stabilește, că reprezentantul recurentului nu a demonstrat necesitatea aplicării măsurii de asigurare a acțiunii, deoarece nu au prezentat nici o probă, care să demonstreze riscul de a nu fi executată eventual hotărâre judecătorească privind obligarea pârâtului la repararea prejudiciului cauzat reclamantului.

Mai mult, Colegiul relevă că reprezentantul recurentului în susținerea și motivarea cerinței de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii a făcut doar referire la normele procedurale ce reglementează situația și la motivele de fapt și temeiurile de drept care se referă la temeinicia acțiunii, dar nu la necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii.

De asemenea, Colegiul reține că, instanța de fond corect a constatat că cererea de aplicare a măsurilor de asigurare poartă un caracter formal și nu se bazează pe un suport probatoriu care ar determina instanța de a aplica sechestrul solicitat pe conturile și bunurile părții pârâte precum și a obliga executorul judecătoresc de a inventaria toate bunurile și mijloacele bănești. Simplele afirmații a părții reclamante indicate în cererea privind asigurarea acțiunii, nu constituie temei de aplicare a măsurii de asigurare or, autorul cererii de asigurare a acțiunii a evitat

indicarea unor temeiuri concrete și individualizate speței din cauză, în raport cu suma solicitată.

Suplimentar, Colegiul menționează că, un alt considerent din care nu poate fi reținută și admisă solicitarea privind aplicarea sechestrului pe bunurile mobile, imobile și mijloacele bănești, bijuteriile personale de preț și altor obiecte de lux care au fost dobândite în căsătoria dintre părți, înregistrate pe numele pârâtei, este faptul că reprezentantul reclamantului a înaintat cerere privind aplicarea sechestrului, fără individualizarea bunurilor precum și a conturilor bancare deținute de către pârâtă, precum și nici nu a justificat faptul că reclamantul a depus toată diligența în vederea obținerii informației necesare, însă nu a reușit să o obțină.

Or, instanța reține că, în cazurile în care locul aflării contului este determinat, dar banca sau altă instituție financiară refuză de a elibera reclamantului datele necesare, judecătorul, în conformitate cu art.119 Cod de procedură civilă, va contribui prin eliberarea unui demers pentru obținerea probei solicitate.

În context, se evidențiază că cerința privind asigurarea acțiunii are un caracter pripit și nu justifică existența eventualelor dificultăți judecătorești sau faptul că neaplicarea asigurării ar face imposibilă executarea actului judecătoresc final, în raport cu solicitările din cererea de chemare în judecată

Colegiul în acest sens reține, că potrivit jurisprudenței de principiu a CtEDO, caracterul efectiv al hotărârilor judecătorești presupune nu numai dreptul părților de a-și prezenta argumentele, ci și dreptul acestora de a fi într-adevăr „ascultate”, instanțele de judecată având în consecință obligația de a proceda la o examinare efectivă a susținerilor părților, fiind obligatorie motivarea corespunzătoare a hotărârilor judecătorești. Astfel, un argument al cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță, necesită „un răspuns specific și explicit” (*Ruiz Torija și Hiro Balani vs Spania, 09/12/1994, Higgins vs Franța 19/02/1998)*.

În speță, Colegiul reține că instanța de fond a avut obligația pozitivă desprinsă *inter alia* din art. 6 CEDO, de a justifica de o manieră obiectivă faptul întrunirii în circumstanțele speței a condițiilor în care legea procesual civilă, admite aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii și anume a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de intimatul-reclamant ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În același context Colegiul reiterează, că potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale, motiv din care în virtutea prezumției legale care operează în favoarea recurentului și care nu pot fi deturnate de o manieră arbitrară în afara unui proces judiciare conform standardelor de echitate stabilit de lege, *„buna credință”* și prezumția nevinovăției până la proba contrarie în acțiunile civile, operează în favoarea recurenților. Or, simplu fapt de inițiere a acțiunii civile împotriva intimatului, nu justifică imposibilitatea executării eventualei hotărâri

judiciare sau *„rea credința”* acestuia, prezumția bunei credințe operând până la proba contrarie.

În același context Colegiul reține, că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică *(hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015).* Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem *(hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).*

Raportând principiile constituționale redate, la circumstanțele speței, Colegiul reține că aprecierea subiectivă a riscului imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești, în lipsa unor argumente clare și obiectiv justificate, reprezintă o modalitate defectuoasă de înfăptuire a justiției contrară principiului constituțional al legalității în sensul definit de Curtea Constituțională, *„latitudinea judecătorului”* trebuie să fie determinată de o motivație obiectiv justificată, judecătorul având obligația legală, desprinsă din exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, nu doar de a „cita” prevederile legale și principiile de judecare aplicabile speței, dar de a indica circumstanțele concrete care justifică aplicabilitatea acestora, unei spețe concrete.

Principiul legalității are drept consecință obligativitatea respectării legilor, inclusiv de către forul legislativ suprem al statului, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate (*hot. CC 22/2015),* instanțele de judecată nefiind o excepție în acest sens.

Astfel, raportând principiul constituțional expus anterior la motivația din încheierea contestată, Colegiul reține că scopul legal al măsurii asiguratorii, dispusă prin încheierea contestată, este definit la art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă și, în acest sens, deoarece prevederile procesual-civile au un caracter imperativ, nu pot fi supuse unor interpretări extinctive în defavoarea uneia dintre părți sau în sensul extinderii competenților legale atribuite instanței de judecată în materie de ingerință admisibilă în exercițiul unor drepturi garantate de CEDO, în speță, garantate de art. 1 Primul Protocol CEDO, în interesul justiției - asigurarea acțiunii.

Or, în încheierea contestată instanța indică corect și întemeiat, din perspectiva exigențelor de probațiune judiciară definite de legea procesual civilă, că simplu fapt al invocării neexecutării unor obligații echivalează cu rea credința pârâtului ar justifica *ipso factum* necesitatea ingerinței în exercițiul dreptului de proprietate, cu

titlu de măsură de asigurare a acțiunii și exonerarea recurentei/reclamante de sarcina probațiunii în modul stabilit de legea procesual civilă.

Mai mult ca atît, în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (4) Cod de procedură civilă, sunt degrevate de sarcina probațiunii doar faptele care, conform legii, sunt prezumate a fi stabilite, inversarea defectuoasă a prezumției negative de care beneficiază intimații până la pronunțarea unei hotărâri definitive, de către instanța de fond, nu poate fi admisă în calitate de motiv al ingerinței în exercițiul unui drept protejat de Convenției, în temeiul art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă.

În același context, Colegiul ține să specifice că prima instanță, respingând cerința reclamanților privind instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii, cum și motivarea soluției coroborate cu probele prezentate în acest sens, modul de derulare a raportului juridic și comportamentul fiecăreia din părțile litigante, a ținut cont de proporționalitatea și consecințele acestor măsuri în raport cu fiecare din părți și litigiul propriu zis.

Astfel, din considerente expuse, Colegiul ajunge la concluzia că încheierea contestată este întemeiată, justificarea admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii solicitată de reclamanții/recurenți lipsind la moment. Or, materialele și probatoriul prezentat de ultimii sunt insuficiente pentru a concluziona pe marginea riscului invocat, în calitate de temei al aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, iar situația constatată de instanța de fond și de recurs la examinarea pricinii indică la o altă stare de fapt, decât cea pretinsă de partea recurentă.

În acest sens Colegiul reiterează, că orice restrângere a dreptului de proprietate, poate avea loc doar dacă sunt întrunite exigențele regulii triplului test: limitarea să fie prevăzută de lege, protejează un interes legitim, să fie necesară într-o societate democratică (*Unistar Ventures GmbH contra Moldovei, cererea nr. 21151/04, hotărârea din 09 decembrie 2008; Baroul Partener-A contra Moldovei, cererea nr. 39815/07, hotărârea din 16 iulie 2009*). Or, Convenția vizează protejarea drepturilor de o manieră concretă și efectivă, orice limitări aduse dreptului protejat de art. 1 Primul Protocol din Convenție, devenit precar, inclusiv prin instituirea unor reglementări și/sau limitări, urmează a fi examinate din perspectiva privării dreptului de substanță (*cauza Sporrong și Lonnroth contra Suiediei din 23.09.1982 Marea Cameră*).

Colegiul reiterează, că potrivit cererii privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii și materialele dosarului, nu se regăsesc dovezi în sensul justificării existenței unui risc iminent de imposibilitate de executare a unei hotărâri judiciare, potrivit pretențiilor reclamantului. Or, simpla înaintare a cererii de chemare în judecată și existența pretențiilor față de pârât, invocate de reclamant și declararea că situația existentă ar putea influința iminența riscului de imposibilitate a

executării unei eventuale hotărâri pronunțată în prezenta cauză, nu pot constitui *in abstracto* temei de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, în sensul art. 174 Cod de procedură civilă.

Or, potrivit dispozițiilor art. art. 9, 22, 26 și 27 Cod de procedură civilă, instanța de judecată în procesul civil are un rol diriguitor în organizarea procesului conform exigențelor de contradictorialitate și disponibilitate în drepturi a participanților la proces, nefiind în drept de a interveni în favoarea uneia dintre părți în vederea exercitării în locul părții a sarcinii probațiunii sau propune mijloace de probă în susținerea cerințelor sale.

Mai mult, partea reclamantă nu a prezentat probe care să demonstreze existența riscului imposibilității punerii în executare a unei eventuale hotărârii judecătorești de admitere a acțiunii. Or, judecătorul nu este în drept să dispună asigurarea acțiunii doar reieșind din natura juridică, valoarea pretenţiilor reclamantului şi a înscrisurilor anexate la cererea de chemare în judecată, existând astfel riscul de a prejudicia drepturile și interesele legitime ale părților, precum și de a se expune asupra fondului cauzei civile, împuterniciri de care judecătorul nu dispune la examinarea cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii civile.

În acest context, se reiterează că, asigurarea acţiunii civile este o acţiune legală al cărei scop este asigurarea executării unei eventuale hotărârii judecătoreşti de admitere a acțiunii, fără a prejudicia interesele legitime ale părților în litigiu și respectiv, nu este admisibilă aplicarea arbitrară a măsurilor de asigurare a acțiunii, ținând cont de natura juridică și valoarea pretențiilor înaintate, în lipsa argumentelor întemeiate și a circumstanțelor obiective, a probelor pertinente care ar justifica asigurarea acțiunii.

Astfel, din considerentele expuse și în lipsa unor motive obiectiv justificate, privind existența unui risc iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri judecătorești privind admiterea pretențiilor reclamantului, în modul și forma expusă în cererea de chemare în judecată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține încheierea Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 11 martie 2024, prin care s-a respins solicitarea părții reclamante de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

Ca consecință, în situația anterior descrisă Colegiul constată, că instanța de fond corect și întemeiat a respins cerința reclamantei, de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, corect a stabilit starea de fapt și corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent speței, adoptând o soluție legală în acest sens, iar motivele invocate de partea recurentă în cererea de recurs fiind formale și neîntemeiate, reducându-se doar la critica subiectivă față de concluziile instanței de fond, necesită a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a), 428 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către avocatul Sorochin Iuri în interesele lui *****.

Se menține încheierea judecătorului Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 11 martie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către ***** către ***** privind partajarea averii comune în devălmășie și constatarea îmbunătorilor aduse imobilului.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei, judecător: Ana Panov

Judecători: Natalia Mămăligă

Ala Malîi